Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 19 (579) * miercuri 6 martie 1957 * 4 pag. 15 bani

PRIMEȘTE, MAMA, DARURILE NOASTRE

Doctorița

Ți-a veghiat la căpătîi
Firul vieții, cea dintîi...

Mică-n straiul ei ca neaua
Și cu ochi ca peruzeaua
Ea venea ca să-ți alinte
Mîna umedă, fierbinte
Și venea ades să-ți spună
Șoaptă blîndă, șoaptă bună.

Cînd în ceasuri de văpaie
Umbra cobora-n odaie,
Albi în noaptea de primejdii
Pașii ei veneau s-aducă,
Risipind reaua nălucă,
Floarea albă a nădejdii.

Ziua cînd pierea-n unghere
Ea venea să-ți dea putere
Și să-ți cheme cu o vrajă
Toate zînele de strajă,
Ascunzîndu-și, neștiute,
Lacrimi albe și tăcute.

Intuneric, frig și frică
Le-a învins făptura-i mică.
Iar păpușa cu safire,
Darul ei la despărțire,
Mică, albă și cuminte,
Cînd și cînd ți-aduce-aminte.

Vasile MANUCEANU

— Ți-ai făcut temele?
— Da, mamă! cred că n-am greșit nimic.
Mama cercetează caietul cu atenție. Intr-adevăr nu e nici o greșeală. De altfel cum ar putea fi cînd Istudor Nicolae din cl. a IV-a B de la Școala nr. 112 din Capitală are la toate materiile numai note bune? Pentru o mamă, aceasta e o mare mîngîiere.

De ziua mamei

Prietenă bună

Mama mi-e cea mai bună prietenă. Intotdeauna, și la necaz și la bucurie, alerg la ea să-i spun, să-i cer sfatul.

Odată, întîrziasem la ora de îndeletniciri practice. „De ce ai întîrziat?" m-a mustrat Virginica, prietena mea. M-am supărat foc și n-am vrut să-i mai vorbesc. De ce tocmai ea să mă mustre? Cînd am ajuns acasă, i-am povestit mamei cele întîmplate. Dar în loc să-mi dea dreptate m-a trimis să-i cer iertare Virginicăi pentru purtarea mea.

De la mama am învățat ce înseamnă o adevărată prietenie. Dac-ați ști cît de mult îi datorez mamei! Ea m-a deprins să croșetez, să brodez și chiar să gătesc.

De ziua ta, mămico, îți mulțumesc pentru creșterea pe care mi-ai dat-o și-ți făgăduiesc ca niciodată să nu te supăr. Și-mi voi ține promisiunea.

Ozden BEKDEMIR
Școala de 7 ani nr. 1 Fetești

O păpușă buclucașă

O să rîdeți aflînd că de 8 Martie îi voi dărui mamei mele o... păpușă. Dar să știți că nu merit să faceți haz. Totul se datorește faptului că vreau să-i dăruiesc mamei ceva lucrat de mîna mea. E și asta o mulțumire, nu? Păpușa cu pricina va avea un rol practic în gospodărie: într-însa mama va putea să-și țină acele de cusut. Inmînîndu-i darul, îi voi promite că am să fiu cuminte și silitor la carte. Altminteri s-ar putea ca mămica să găsească în păpușă și vreun ac pentru... cojocul meu!

Mărgărit POPA
cl. a IV-a
Școala de 7 ani, Bicaz-Dodeni reg. Bacău

Mama mea

Ori de cîte ori se îmbolnăvea cineva pe ulița noastră, mama era chemată de îndată să dea ajutor. Uneori veneau oameni străini ca să-i mulțumească.

La început n-am priceput, apoi am înțeles. Am înțeles că meseria mamei mele, aceea de soră sanitară, de îngrijire a sănătății oamenilor, este o meserie deosebită. Iar felul cum muncește ea, l-am văzut în ochii oamenilor vindecați.

Imi iubesc tare mult mama și sînt mulțumită că și oamenii o iubesc.

Elena TONI
cl. a III-a
Școala de 7 ani — Pașcani

Surpriza noastră

O iubesc mult pe mama și adeseori o întreb cum să învăț mai bine și ce cărți să citesc.

De curînd m-a îndemnat să citesc romanul „Coliba unchiului Tom" care mi-a plăcut mult.

In timpul meu liber caut s-o ajut și eu pe mama. Spăl vasele, mătur prin casă și mai ales mă ocup de sora mea cea mică, îi arăt la lecții.

Eu și sora mea ne-am gîndit să facem mamei o surpriză plăcută de 8 Martie, ziua femeii.

In această zi vom așeza masa, așa cum face dînsa, vom încălzi mîncarea și vom pune pe masă carnetele de eleve cu primele note de 4 și 5 de pe trimestrul III.

Vom merge apoi s-o luăm de la birou, după orele de servici. Acasă o vom servi-o noi la masă ca pe o sărbătorită.

Cornelia IVANOVICI
cl. a V-a B
Școala medie nr. 1-Buzău

Eva Vagner din satul Vlașca, regiunea Constanța, a rămas singură acasă. Mama ei însă n-are nici un motiv de îngrijorare. Eva știe să le rostuiască pe toate.

Poza alăturată credem că n-are nevoie de nici o explicație. Doar atît ca să vă spunem că Zaharia Marieta din Fetești e un sprijin de nădejde a mamei sale.

MAMELE DE PRETUTINDENI

Darul, gîndit și hotărît de acum mamei, sorei tale mai mari, o să-l dai peste două zile, stingaci și emoționat. Fie cît de modest, un buchețel de flori cuprinde în el dragostea, respectul și prețuirea ta adîncă. Dar nu numai simțămintele tale aduc, de acest 8 Martie, un prinos cald. In lumea toată sînt sărbătorite milioanele de mame, de femei care muncesc și luptă pentru izbînda vieții, a păcii, a progresului. De 47 de ani, data de 8 Martie a fost proclamată Ziua solidarității internaționale a femeii. Mișcarea de luptă a femeilor din toată lumea a străbătut de atunci un drum eroic. Războaiele le-au răpit fiii, soții, exploatarea capitalistă le-a furat munca plătită cu nimic. Pînă la eliberare, în țara noastră viața femeilor simple era un chin nesfîrșit. Lipsite de orice drept politic, trudeau din zori pînă în noapte în fabrici, în cîte o spălătorie, iar copiii le pribegeau pe uliță, flămînzi. Femeile din țările capitaliste cunosc și azi, din plin, această viață amară. In unele fabrici din Argentina, de pildă, femeile lucrează de la 6 dimineața pînă la 2 noaptea, iar cîștigul lor e cu 30 la sută mai mic decît al bărbaților. 96.000 de femei lucrează pe plantațiile din Brazilia, cu picioarele în apă, în schimbul unei mici cantități de orez. Sau gîndiți-vă la mamele algeriene, ai căror fii sînt uciși cu bestialitate de colonialiști...

Aceste femei nu stau însă cu brațele încrucișate. O singură pildă îți e de-ajuns ca să înțelegi forța lor unită, curajul și dîrzenia lor: In 1955, la Transvaal (Uniunea Sud-Africană) femeile au hotărît să țină o manifestație de protest împotriva unor legi nedrepte care fuseseră impuse poporului african. Cu toate greutățile provocate de poliție (arestări, opriri de trenuri), 2.000 de femei au venit, unele pe jos și de la distanțe mari, cu copilașii în spinare, și au pătruns în Casa Guvernului. Miniștrii au fost nevoiți să fugă.

In țările lagărului socialist, femeile cunosc azi cu totul alt fel de existență. Ele se bucură de cele mai depline drepturi politice, de respect și încredere, primesc salariu egal cu al bărbaților, învață în cele mai înalte școli, le sînt încredințate munci de răspundere. In țara noastră avem 35.000 de femei deputate în Sfaturile Populare și 71 deputate în Marea Adunare Națională. Mii de femei exercită profesiunea de inginer, de medic, de judecător, de ziarist. Mamele care pleacă la lucru nu mai sînt îndurerate de grija copiilor, pentru care statul a creat mii de creșe și cămine. Femeile din Uniunea Sovietică, din țara noastră și din celelalte țări socialiste duc, odată cu munca lor, o luptă necurmată pentru apărarea păcii în lumea întreagă, pentru apărarea viitorului senin al copiilor. Ele sînt solidare cu femeile din țările capitaliste și coloniale, sprijinindu-le în lupta lor pentru o viață mai bună.

Laolaltă, femeile, mamele din lumea întreagă fac zid împotriva suferinței și războiului. Darul tău de 8 Martie, cît de modest, să fie un prinos de recunoștință adus strădaniei lor.

Val MAGURA

RADIO GLOB

● In anul 1957 în U.R.S.S. se vor construi locuințe pe o suprafață totală de 46 milioane de metri pătrați. Față de anul trecut, aceasta reprezintă o creștere de 28 la sută.

● De la înființare și pînă la începutul anului 1957, distanța parcursă de aviația sanitară a țării noastre este egală cu de 5 ori distanța de la pămînt la lună și înapoi. (Vă amintim că distanța de la pămînt la lună este de 38.430 km). Mii de bolnavi din cele mai îndepărtate colțuri ale țării au fost salvați în acest chip.

● In luna decembrie 1956, vasul romînesc „Gheorghi Dimitrov" a părăsit portul Constanța. Timp de peste un an, el a vizitat diferite porturi, transportînd mărfuri. La 26 februarie a.c. el a ancorat în portul Haifong din Vietnam, fiind primul vas romînesc care navighează în Extremul Orient. La înapoierea în țară, „Gheorghi Dimitrov" va aduce diferite produse industriale din Vietnam și China.

● Specialiștii japonezi au înaintat comisiei științifice a Organizației Națiunilor Unite un memoriu cu privire la pericolul pe care îl constituie experiențele cu bombele nucleare. In acest memoriu se arată că, dacă experiențele vor continua, este posibil ca în 5 ani Japonia să nu mai poată fi locuită.

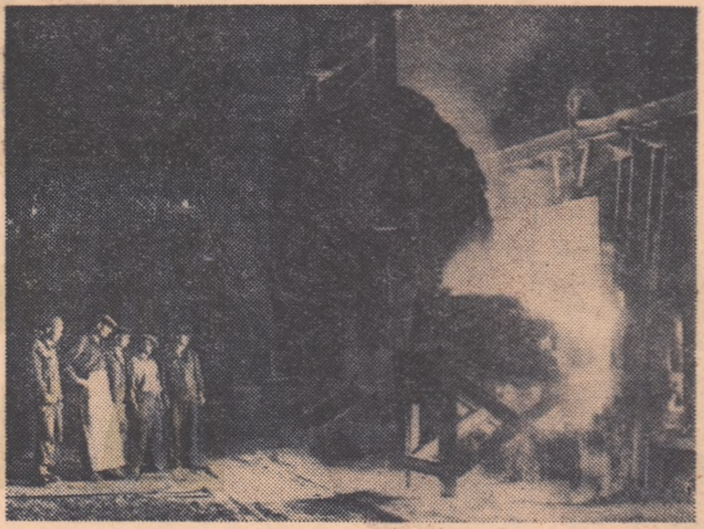

Cînd de hartă e nevoie
Dînsul o primește-n sbor,

Neștiind că „ajutorul"
Are și un „călător"

La o oră de geografie în clasa a VI-a B de la Școala medie din Zlatna, regiunea Hunedoara, elevul Jdirea Traian — căutind să-și înșele profesoara — a prezentat drept executată de el o hartă a lui Pușcău Gheorghe.

MINUNI REȘIȚENE

Cartierul de blocuri din Lunca Pomostului a devenit acum mîndria Reșiței. De fapt, acolo va fi cîndva și orașul, acolo își va afla adevăratul său loc.

Am vizitat orașul nou, Pomostul. M-am pierdut prin mulțimea de blocuri și am rătăcit ore în șir pe străzile drepte, asfaltate. Uneori am pătruns prin ușile impunătoare ale clădirilor și, ca și cum aș fi căutat pe cineva, am început a citi cartonașele mici, albe, prinse pe uși: „Nicolaie Dinescu strungar C.M.R." scria pe una; „Ferenc Asztalos, oțelar C.M.R." scria pe o alta.

Apoi veneau în șir alte și alte profesiuni scrise sub nume, care arată de fapt pe adevărații stăpîni ai combinatului de azi, foștii obidiți de ieri. M-a prins acolo înserarea. O înserare rece, timpurie și cețoasă de iarnă. Și dintr-o dată, ca la un semn nevăzut al unei baghete magice, în fața-mi s-au aprins o luminiță, două,... șase... sute, puzderii de licurici, tremurînd în întunericul de smoală. Un bloc uriaș cu cîteva etaje, un oraș în miniatură, se profila privirilor drept înainte-mi. M-am apropiat. Un număr de trepte de piatră duceau la intrarea principală, o ușă masivă, lucrată într-un stil sobru, dar ales. O firmă bătută în stînga intrării înștiința pe cei neinițiați că aci, în acest palat, se află Căminul Muncitoresc.

Un cămin muncitoresc — într-un palat!

Am pășit cu bucurie pe culoarele largi, viu luminate. Imi amintisem că aveam de căutat aci un tovarăș.

Un tînăr înalt, bine legat la trup, oacheș, mă pofti să-l însoțesc în camera unde locuia cel căutat. Am trecut pragul unei uși, deasupra căruia era înscris un număr: 216.

O dată intrați înăuntru, tînărul se recomandă:

— Nicolaie Voicu, oțelar, ...De trei ani în meserie, adăugă el rîzînd.

— Vasăzică... dumneata erai!?

Camera — destul de încăpătoare, dar mai ales, frumos mobilată.

— Ați venit probabil să ne vizitați căminul, nu?

— Am venit să vă caut în mod special pe dv.! (Tînărul se uită neîncrezător la mine).

Aș vrea să cunosc povestea vieții unui oțelar „bătrîn" în meserie. Trebuie să fie interesantă și „romantică" îi spusei.

Blocuri muncitorești în Lunca Pomostului

— După mine... da! Cu toate că viața mea numără numai vreo 19 ani... Așa că nu știu ce v-aș putea spune, ce v-ar interesa mai mult...

Il încurajai, spunîndu-i că, din cîte știu eu, acum nu prea multă vreme se număra și dînsul printre cititorii „Scînteii pionierului".

— Așadar, povestiți-mi ceea ce credeți că i-ar interesa pe micii cititori.

★

...Incet, încet, firul amintirilor se deapănă și în fața parcă văd aievea un băietan de 14 ani, cu cravata prinsă la gît, cu o traistă de cărți la subsuoară, părăsind pentru întîia oară ulițele colbuite ale satului oltenesc Galicea Mare

Nicolaie a plecat la Craiova. De aci, la Reșița. El a vrut la Reșița Citise în ziare că orașul are o școală mai mare decît toate celelalte din țară; cine învață acolo, apoi neapărat ajunge meșter mare și priceput — bineînțeles dacă e sîrguincios și are dragoste de meserie...

Printre primii admiși în școală, a fost și băietanul oltean cu privire isteață și ochii de cărbune...

— Vasăzică, am intrat la Școala Profesională — la meserie, dar și la carte — continuă tînărul de 19 ani din fața mea. Unii colegi cîrcoteau pe la colțuri: „Nu-i ce-am dorit... Carte?! Păi nu vin de la carte? Eu vreau meserie, fabrică! zgomot!! muncă!!!..."

Intr-o vreme, parcă-parcă l-ași fi crezut Pe urmă însă... m-am lăsat de astfel de prieteni. Și asta, după ce ne-au dus să vedem „cetatea de oțel" — Combinatul Să vedem tot felul și să ne alegem — ce meserie ne-o plăcea maj mult. Am trecut pe la strungărie. Mă gîndeam: Ei da, asta meserie, să vezi cum într-o clipă ai și făcut ceva, o piesă... Apoi am trecut pe la lăcătușărie, sculărie, laminoare, fabrica de mașini... și încă multe altele, pînă ce am ajuns la oțelărie. Zgomotul de acî, căldura cuptoarelor, macaralele uriașe — totul m-a înfricoșat. M-au și fermecat pentru totdeauna însă. Mai ales cînd am văzut curgînd pe jgheab oțelul topit, incandescent, lucind și licărind în sute de nuanțe... Atunci — poate vi se pare așa, cum să spun, nefiresc — dar pe loc am hotărît să mă fac oțelar, neapărat oțelar! Directorul școlii era cu noi și el a fost primul care a aflat hotărîrea mea.

...Ochii tînărului lucesc ca doi licurici:

— ...Din ziua aceea, parcă toate manualele care-mi vorbeau despre tehnică fuseseră tipărite special pentru mine — atît de mult mă atrăgeau. Apoi, prin anul II, la 14 octombrie 1951, am fost primit în U.T.M.; am terminat școala și acum... Acum lucrez în combinat, la cuptorul 5 Oțelărie. Incolo, nu știu ce v-aș mai putea povesti...

Am plecat de la oțelar seara tîrziu, cu gîndul ca în ziua următoare să-l vizitez la uzină.

★

A doua zi, în zori, m-am trezit să admir înfățișarea matinală a Reșiței: ceața, rupîndu-se în zdrențe fumurii, gonită de ziuă, norii plutitori de fum, culmea albită a Semenicului, oamenii grăbind spre lucru, viața ce se trezea pentru o zi nouă. La 8 precis, eram la Oțelărie.

Cuptorul 5! Aci lucrează Voicu — tînărul meu prieten. E în salopetă, cu toată brigada: șeful topitor Constantin Moraru, tinerii oțelari Ion Vlaicu, Ion Leininger și toți ceilalți; pregătesc o nouă șarjă. Lucrul acesta se vede după figurile lor concentrate. Cu oțelul nu-i de joacă!

Voicu are în privire o culoare nedefinită, un amestec de roșu sîngeriu cu un cenușiu de plumb.

Il salut de departe:

— Noroc bun!

— ...roc bun! abia ajunge la mine, trunchiat, răspunsul oțelarului

Stau de vorbă cu maestrul secției. Și abia acum mă dumiresc asupra celor ce mi-a ascuns oțelarul cu o zi înainte. Aflu că Voicu a fost primit în U.T.M. ca elev fruntaș, că acum e oțelar de frunte și că zilnic dă peste plan 30—40 de procente: aflu că tinerii oțelari l-au ales în Biroul organizației U.T.M. și că, nu de mult, comuniștii l-au primit candidat, să facă din el un oțelar bun, un comunist

Ștefan ZAIDES

Discuție despre trecut și viitor

Am o slăbiciune: îmi plac oamenii simpatici, vorbăreți, vioi și — oarecum — zvăpăiați. Un asemenea prieten am aflat la Școala nr. 13 din Sibiu. Și, cu încuviințarea instructoarei superioare — tovarășa Livia Geamănu — crezui de cuviință că ar fi bine să-i iau prietenului un interviu.

Bineînțeles, imediat după ore, băiețelul cu pricina îmi fu prezentat în camera pionierilor, unde, din una într-alta, am ajuns și la ceea ce mă interesa în mod deosebit: interviul!

— Am auzit... — începui eu — că dumneata ai fi corigent...

— ...la trei materii! — mă completă tînărul meu interlocutor, destul de încurcat.

Și, pentru că atinsesem deja „rana", îl rugai să fie mai detailat în răspunsuri.

— Aș dori, dacă nu ți-i cumva cu supărare, să-mi spui cîteva din cauzele care ți-au jucat festa... Cu alte cuvinte, care te-au făcut să rămîi corigent.

— Păi, n-am învățat!...

— Asta-i una! Mai sînt și altele cred, nu?

— Da: n-am scris...

— ?!

— ...și n-am răspuns la lecții!

O dată ajunși aci cu discuția, mă podidi rîsul, rîs de care, pe bună dreptate, se molipsi și dînsul și, fără să aștepte să-l mai întreb ceva continuă:

— Poate că aveți dreptate să rîdeți... Nu acestea sînt adevăratele cauze... Stătu o vreme pe gînduri iar eu mă străduii să nu-l deranjez; după aceea, începu:

— Vezi dumneata, o leacă de vină au avut și prietenii mei: Corlătescu, Miu, Rață, Mezei... Mă împrietenisem cu niște copii — ca să zic așa — răi! Formaserăm „gașca" noastră, invincibilă în bătăile cu alți copii, în „trecerile neobservate" pe sub mîna controlorului la filme... (Aici fac o paranteză pentru a vă spune că și interlocutorul meu a făcut una: „Știți — mi-a spus el — filmele au fost o pacoste pentru mine... Filmele și fotbalul! Cea mai mare parte din timpul de lecții aci mi-l măcinam...") In general, cam la atît se reduceau „ocupațiile" mele zilnice. Pentru lecții — dacă rezervam 20—30 de minute. Restul, la joacă!

Să nu mă înțelegeți greșit, nu dintr-odată m-am lăsat furat de asemenea isprăvi ci așa, azi de una... mîine de alta...! Iar acum, la capătul trimestrului doi... știți care mi-a fost surpriza: corigent la 3 materii: romînă, fizică și istorie...

— Și care supriză nu te-a bucurat, probabil, de loc...

— Desigur. Eu învățam bine înainte. Și, cînd m-am trezit deodată în rîndul leneșilor, am simțit așa, ca și cum s-ar fi căscat o prăpastie înaintea-mi... Ca băiat însă, n-am vrut să plîng, deși, ca să spun adevărul...

— Înțeleg, înțeleg. Dar acum ce crezi, se mai poate face ceva? Te mai poți „repara"?

— Nici nu vreau să mă gîndesc că ar putea fi altfel... Am rupt cu fotbalul (nu mai joc decît în recreații!), iar la cinema n-am să mă mai duc să văd de patru ori același film. Încolo, tot timpul voi învăța. La început mă hotărîsem să învăț singur. De aceea nici nu m-am înscris pe lista celor care merg să-și facă lecțiile în sala rezervată special pentru noi, copiii de muncitori, la Clubul „7 Noiembrie". Mai apoi însă, m-am gîndit că „ce-ar fi să încerc și eu". Așa că m-am dus la club, în sala aceea Am văzut că nimeni nu-mi zice nimic de rău, că nu-s scris pe listă. De atunci mă duc zilnic. Rezultatele? Am primit numai note bune...

L-am întrerupt pe — hai, acum, după ce ați văzut că e pe cale să se îndrepte, să-i dau și numele — Hoza M. Vasile — Gigi! L-am întrerupt, cu gîndul că cea de a doua parte a interviului o să mi-o acorde la... sfîrșitul anului școlar.

Al. MIHU

La Craiova au înflorit lămîii

Nu e o minciună, nici măcar o păcăleală. La Craiova au înflorit într-adevăr lămîii. Ce-i drept, n-au înflorit în plantații și nici în grădinile oamenilor, ci în camera colțului pedagogic — care de-altfel este și cabinetul de științele naturii — al Școlii nr. 9 din Craiova. Cu rădăcinile înfipte în ghivece uriașe, doi lămîi de vreo 9 ani și un portocal cam de aceeași vîrstă umplu camera de verdeață, dar și de mirosul unui parfum îmbătător, cu neputință să-l întîlnești la vreuna din plantele învățate cu clima noastră.

Povestea acestor lămîi e povestea unui zbucium de ani de zile. Incă din tinerețe, directorul de azi al Școlii nr. 9 a început să crească plante exotice. Casa lui s-a umplut cu lădițe în care creșteau — răsfățați — lămîi, portocali și chiar simoniși. Vara îi ferea de arșița vînturilor uscate, iarna de bătaia nemiloasă a cruntului crivăț. Plantele acestea creșteau, înfloreau dădeau fructe. Directorul însă nici gînd să fie mulțumit.

— Așa, în casă, poate crește oricine plante exotice — își spunea el. Dar să-i faci să crească în grădină, iată o ispravă adevărată!

Și, în realizarea acestei isprăvi, directorul i-a chemat în ajutor pe copii. Doi lămîi și un portocal și-au mutat îndată domiciliul la școală. Din scînduri geluite li s-a înălțat o căsuță pe lotul școlii, o căsuță cu ferestre și chiar și cu o sobă de tuci. Aici, direct în pămîntul lotului școlar, eliberați de strînsoarea lădițelor, au fost plantați cei doi lămîi și portocalul.

— Ii învățăm întîi cu solul — spunea directorul. Apoi îi vom obișnui, încetul cu încetul, cu diferențele astea mari de temperatură cum sînt la noi în țară.

Păcătoasa de sobă însă le-a jucat festa, în iarnă. Aci se încălzea peste măsură, aci îngheța bocnă. Și scotea un fum, că pînă și un măr pădureț ar fi renunțat să trăiască în asemenea condiții, dară-mi-te niște lămîi atît de pretențioși. Nu e de mirare deci că lămîii — în semn de protest — au început să se gălbejească și, culmea, să-și scuture frunzele.

— Inapoi în ghiveci! — a răsunat în miezul iernii cuvîntul de ordine.

Și plantele au fost aduse din nou în cameră. Acum și-au revenit. Au dat flori. Intrega cameră s-a umplut de parfum.

Experiența din iarna asta n-a reușit. Dar directorul și copiii n-au descurajat nicicum. In lădițe, puse la geamurile claselor — au răsărit lămîii, portocalii, curmalii, semănați astă toamnă. Sînt mulți la număr. Cu ei se vor face altoiri, hibridări, tot soiul de încercări și experiențe, pentru ca într-o primăvară viitoare să înflorească lămîi la Craiova, dar nu într-o cameră, ci în plin aer, în mijlocul grădinii.

Vasile BIRGAOANU

Despre o carte cu scoarțe albastre

Un caiet frumos cu scoarțe albastre și litere de aur. Să-l răsfoim. Este vorba despre „Cartea de onoare a clasei a IV-a de la Școala de 7 ani nr. 9 mixtă Bacău".

Dacă întorci prima pagină, citești cuvintele „Să cucerim cetatea științei". Iar ceva mai încolo întîlnești două nume: Popa Florin, Bercovici Fred. Sînt primii din cei înscriși în cartea de onoare, cei mai buni la învățătură, numai cu note cinci. De aceea sînt și numiți „cinciștii clasei".

Să-i rugăm pe înșiși elevii clasei să povestească cîte ceva despre cartea lor de onoare.

Ascultați, de pildă, ce spune Stoica Ovidiu: „In legătură cu cartea de onoare ne-am certat mult în clasă. Unii susțineau ca în cartea de onoare să fie trecuți și cei cu nota 4. Alții spuneau că numai cei cu 5. Pînă la urmă a rămas să fie trecuți tot numai cei cu 5. Și cred că-i bine așa.

La rîndu-i, Ghersin Eugen își exprimă o dorință:

— Eu aș vrea ca toată grupa mea să fie trecută în cartea de onoare. Știți, este o chestiune de cinste pentru grupă... și cred că vom reuși. Deocamdată îi luăm la rost pe cei care vin cu lecțiile neînvățate.

Burdulea Lizica se grăbește să ne povestească despre adunarea părinților:

— Părinții noștri s-au bucurat mult auzind de cartea de onoare Pentru adunarea părinților am pregătit o compoziție cu cele mai frumoase caiet[illegible] Apoi părinții celor trecuți în cartea de onoare au fost felicitați. Adunarea aceasta a fost ca o sărbătoare, își termină ea vorba.

Se înțelege că fiecare ar mai fi vrut să ne spună cîte ceva, dar nu mai era timp. Socotim deci că-i mai bine să lăsăm cartea cea albastră cu litere aurite să ne arate cine sînt copiii nou înscriși în paginile ei. Iată-i: Ciubotaru Mircea, Boacă Adriana.

C. B.

In fiecare zi elevii Școlii din Viștea de Jos vin în laborator unde fac fel de fel de experiențe.

De ce a fost eliminat Coțuț

— Na, că nici acum n-am nimerit. Și bulgării sînt doar destul de bine îndesați!

Cînd o licări în ochii lui Zaheu Valentin, iar mîinile, cuprinse de mînie, frămîntară la repezeală un nou bulgăre din zăpadă moale.

— Dacă nici acum nu nimeresc, mă las păgubaș, își zise el în gînd. Dar trebuie să nimeresc.

Și, încredințat de izbîndă, mai ochi o dată și aruncă cu furie bulgărele care... trecu iar pe lîngă țintă.

Un „ha, ha, ha" îl făcu să se întoarcă repede, gata să se răzbune pe cel care-l disprețuia rîzînd. Cînd dădu cu ochii de Coțuț Simion, furia i se potoli și cu glasul înmuiat zise:

— Tu erai?!

— Te căznești degeaba. Păi eu, dintr-o lovitură, nimeresc!

Și, cu un calm desăvîrșit, Coțuț își pregăti cu dichiseală bulgărele, luă la ochi ținta și, deodată: zdang, clinc, clinc, făcu geamul prefăcut în cioburi.

— Ei, afurisit bulgăre! Eu credeam că o să nimerească numai un geam, și cînd colo a trecut prin amîndouă, răspunse el privirii întrebătoare și speriate a lui Zaheu.

— Acum ce-o să se întîmple? întrebă Zaheu.

Coțuț, drept răspuns, ridică din umeri. Părea că nu-l îngrijorau urmările.

A doua zi, însă, tresări cînd tovarășa Roibu Maria, diriginta clasei, îl înștiință că este eliminat pe cinci zile. Și, ca un ecou, cuvîntul „eliminat" începu să se repete în mintea lui.

— Eliminat... Asta înseamnă că-s un copil rău... nevrednic. Oare chiar așa să fie? Eu?

Tocmai eu? așa se întreba Coțuț mergînd spre casă. Și amintirile i se desfășurară în memorie ca niște imagini pe un ecran, la care era, de data aceasta, numai spectator.

★

Clopoțelul suna recreația mare. Dar n-apucă să termine că sunetele lui se amestecară cu gălăgia elevilor zglobii, care se porniră ca un torent pe coridoare. Veselia și zburdălnicia copiilor umplură repede toată curtea. Intr-un colț mai liniștit, Borcan Maria desena cu un cui căsuțele pentru „șotron". Cînd termină, se întoarse să vadă cum au ieșit. Cînd colo, văza gheata lui Coțuț cum astupa urmele lăsate de cui pe pămînt. De necaz, cu lacrimi în ochi, Maria îl îmbrînci. Dar el se repezi și-i trase o palmă răsunătoare, apoi plecă cu capul sus, mîndru nevoie mare de isprava făcută.

In sfîrșit, sună de intrare. Zarva începu să se potolească și elevii se grăbeau spre clase. Coțuț însă nu se grăbea. Numai cînd se văzu singur în curte, o apucă și el spre clasă, val-vîrtej. Tovarășa profesoară Anghel, care era pe coridor, văzîndu-l cum fuge încercă să se dea într-o parte. Dar n-apucă să facă acest lucru, că, izbită de Coțuț, se propti în perete. Vru dînsa să-i spună ceva, dar tîrziu, căci el ajunsese în bancă. Scuze nu s-a mai gîndit să-și ceară.

Această amintire îl făcu pe Coțuț să se oprească din drum și să se așeze pe bordura trotuarului, punîndu-și capul în palme. Și amintirile se desfășurară mai departe...

...Ninsese și lemnele școlii erau pe terminate. In ziua aceea încă mai ningea. Și ce frumos se vedea pe geam cum cad fulgii de zăpadă. Dar gîndul că lemne mai sînt puține, o neliniștea pe directoarea școlii. Deodată, niște claxoane tulburară liniștea școlii. Nu s-a supărat însă nimeni, pentru că erau două mașini cu lemne.

Hotărîrea a fost ca toți profesorii și elevii să descarce lemnele în pauza mare. Peste cîteva minute, lemnele treceau din mașină în magazie pe brațele elevilor și profesorilor, care în acel du-te-vino formau parcă o bandă rulantă. In fruntea „benzii" era tovarășa directoare. Coțuț își atribui rolul de supraveghetor, stînd cocoțat pe cabina mașinii.

— Coțuț, tu de ce nu ne ajuți la treabă? îl întrebă profesoara Anghel Virginia.

— Fiindcă îmi place să privesc cum cară profesorii lemne.

★

Coțuț ridică cu greu capul, deschise ochii și, dacă în fața lui ar fi fost vreo oglindă, poate i-ar fi fost rușine să se uite în ea. Nu voia să-și mai amintească nimic; numai privirea caldă, de mamă, a dirigintei, îi mai stăruia în memorie, ceea ce-l făcu să strîngă din dinți și cu pași hotărîți, să plece acasă. Oare să-și fi pus în gînd să se schimbe? O să mă interesez și o să vă comunic și vouă, dragi cititori. Și cine știe, poate colegii lui și organizația de pionieri o să-l ajute mai mult, măcar de acum înainte, să devină un elev disciplinat și fruntaș la învățătură. Ce mult ne-am bucura. Așa-i?

D. TRAISTARU

Nicuță Tănase

Acțiunea P. 1500

(Continuare din nr. 17)

— Fraților, am făcut rost de șase sute.
Ne sculăm toți în picioare.
— De unde?
— Cum?
— Unde sînt?
— Ia să-i văd!
Sărim toți cu gura pe el.

— Voiam să vin încoace. Nu știu ce-mi vine și mă abat pe la rampă. Venise o garnitură. Dau cu ochii de responsabilul ăla de la aprozar care are șapcă de piele.

Chiru clipește și trage aer în piept.

— Era foc de necăjit pe cei de la C.F.R. că i-au vîrît tocmai acum, duminica, marfă pe gît. Se văita că n-are cu cine să descarce și o să trebuiască să plătească nu știu cîte mii alocații pentru vagoane.. M-a străfulgerat o idee. Mă duc la el și-l întreb: Cît dai de vagon, dacă-l descarc eu?". Se uită la mine și gata, gata să mă ia de urechi și să-mi dea cîteva că-mi bat joc de el. „Nene pe cinstea mea că ți le descarc. Cît dai de vagon?". „Cum le descarci, mă uriașule?" mă întrebă el. „Am eu o echipă de băieți. Avem nevoie de bani să ne cumpărăm echi-

pament pentru fotbal!" îl mint eu. Responsabilul se uită la mine, mă măsoară. „Și unde ți-e echipa?" „O aduc numaidecît dacă ne învoim. O sută de lei de vagon. Unde cărăm lăzile?" „Aici. Le stivuiți aici pînă mîine", îmi răspunde el. „Dacă-mi dai o sută cincizeci de lei de vagon". „Fie, zice responsabilul, adu-ți echipa". Și ne dă și o ladă cu cireșe. In două ore n-avem ce alege din patru vagoane.

— Și ce faceți cu atîția bani!? ne întreabă unul din fotbaliști.

— Ne mai trebuie încă de două ori pe atîta.

— Pentru ce?

Chiru mă întreabă dacă poate să le spună și lor. Dau din cap că da. Echipa de pitici se uită la mine cu luare aminte. Cîțiva zic: „Săracul!"..

— Mergem, băieți? întreabă Chiru.
— O luăm din loc.
Se ridică și echipa de pitici:
— Ne luați și pe noi?
— Haideți!

Golanul se ridică și el. După el, toți. Nu rămîne decît unul care moșește la minge.

— 'Ai să-l ajutăm, săracul.
— Ce ghinion.
— Bine că nu i-a luat foc casa.
— Eu am văzut unul care a murit dintr-o explozie de asta, comentează în urma noastră noii mei prieteni.

Ce băieți buni. Golanul trece în față lîngă Chiru și lîngă băiatul cu cicatrice.

Ajungem la rampă. Sînt patru vagoane cu uși mari, pe șine. Sîntem o armată de copii. O locomotivă pufăie pe linia cealaltă. Un om cu șapcă de ceferist face rotogoale prin aer cu un fanion negru de fum. Mecanicul de la locomotivă trage de mînerul fluierului. Locomotiva scoate un șuier prelung, apoi împrăștie aburi și pornește. Face manevre.

Responsabilul dă la o parte o scîndură și niște cuști de păsări. Le dă la o parte de pe rampă. Ii arată lui Chiru unde trebuie stivuite lăzile.

— Incepem, băieți?

Chiru se ocupă de organizare.

— Doi inși se urcă în vagon și dau la mînă. Restul facem un șir indian.

Ne înșirăm unul în spatele altuia. Luăm cîte o ladă și o ducem la stivă.

Responsabilul se plimbă de colo pînă colo. Vine la el un ceferist cu niște hîrtii ca să le semneze. E o hărmălaie.. Toți vorbesc. Chiru strigă la noi să dăm mai repede.

— Ai, fraților, dați-i bătaie.

Un vagon e pe sfert golit. Lada nu e chiar ușoară. Prin crăpăturile lăzilor mai ies cireșe ori mere. Le mănîncă băieții cu sîmburi cu tot. Mie nu-mi arde de mîncat, sînt bucuroas că facem rost de bani. Mă uit la tovarășii mei. Işi rup oasele pentru mine. Imi vine să mă duc la fiecare din ei, să-i sărut.

Deodată aud înjurături. Responsabilul se apleacă, ia de jos un retevei și vine înjurînd spre noi.

Rămînem împietriți. Ce-o avea responsabilul? Ridică deasupra capului reteveiul și vrea să dea în Rădulescu. Ca din pămînt apare tatăl lui Chiru și... și tata. Doamne, ce-i cu tata aici? Se vîră amîndoi lîngă responsabil:

— Ce-ai cu copilu'? întreabă tata.

Vreau să fug după ghęretă, să nu dau ochi cu tata.

— Victoraș, stai, Victoraș!

Rămîn pe loc. Mă uit în pămînt.

— Sînt niște pungași! țipă responsabilul, s-au angajat să descarce vagoanele și ia uite ce-au făcut... Veniți încoa... Veniți cu mine să vedeți.

Omul cu șapcă de piele trage pe tata spre spatele rampei.

— Pungași!

— Te rog să nu-i faci pungași! se întărîtă tata.

In niște boschete vreo trei lăzi cu fructe ascunse. Golanul vine la noi și se plînge.

— Fraților, eu le-am dus acolo. Am vrut să vă fac rost de bani mai mulți, să iasă puștiul din încurcătură...

O ia la goană, golanul. Fuge pe linie. Tata se ceartă cu responsabilul. Noi nu știm ce să facem. Mă uit în susul liniei după golan. „Fraților, eu le-am dus acolo. Am vrut să vă fac rost de bani mai mulți ca să..."

Chiru îi explică lui taică-său.

— Tăticule, zău dacă am vrut să furăm.

— Știu.

— Dar lăzile cine le-a dus acolo? Eu... eu mă, derbedeule? zbiară responsabilul.

Mă duc lîngă responsabil și-i zic:

— Eu am furat. Eu le-am dus acolo! Du-mă la miliție. Da, eu le-am furat.

— Victoraș, tu ai furat? se miră tata.

Copiii se uită unul la altul. Băiatul cu cicatricea vine și el aproape și-i zice:

— Nu-i adevărat!
— Ba da! Ba da! Eu le-am dus acolo.
— Cum se poate, Victoraș? Tu, copilul meu, să furi?
— Nu mai sînt copilul dumitale...

Mă podidește plînsul: — Da, nu mai sînt copilul dumitale, nu! Sînt al lui mama!

— Victoraș!

Chiru îi zice și el lui taică-su:

— Da, noi am furat, ca s-o salvăm pe mama lui.

— Cum s-o salvați?

— Vedeți, vedeți, recunosc singuri c-au furat, se bucură responsabilul.

— Ba n-au furat ei, strigă în cor „piticii". „Mînă lungă" a furat. Ăla care a fugit.

— Ba eu am furat, zic în hohot de plîns.

— „Mînă lungă" a furat.

Omul cu șapcă își deschide haina, își ridică cozorocul în sus și zice:

— Vă rog, lăsați-mă în pace. Plecați de aici... Cine dracu' m-a pus să mă bag în cîrd cu copiii... Duceți-vă de aici și lăsați-mă că am de lucru, trebuie să descarc vagoanele.

— Victore, spune ce s-a întîmplat. Vino lîngă mine și nu mai plînge, zice tata.

Ah, cum aș vrea să săr în brațele lui, cum l-aș săruta, dar nu pot și gata. Vine spre mine. Fără să vreau mă dau înapoi.

— Fugi de mine, Victoraș?
— Da, mama în spital și dumneata...
— In spital?!
— Da, în spital, dumneata ai băgat-o în spital.
— Victoraș!

Mi-acopăr ochii cu palmele. Tata mă cuprinde, mă smucesc și o iau la fugă. Fug și copiii după mine. Tata a rămas cu tatăl lui Chiru. Se uită după noi și strigă. Mă opresc pe malul liniei. Mă trîntesc pe iarbă și plîng. Chiru mă roagă să mă liniștesc.

— Cine l-a adus pe tata aici!?

Chiru bîiguie:

— Păi nu eu... Tăticu l-a adus.
— Și tatălui tău de ce i-ai spus?
— Dragă Victore, crede-mă, trebuia.
— Nu trebuia.

— Ba da, o să vezi tu că acum o să-i vină mintea la cap, și tăticu și mămica au spus la fel... Și de fapt ideea asta nu a fost a noastră, a mea sau a lui tăticu. Mămica... Ea a zis. Ar trebui adus să vadă cum se zbat niște copii să salveze o femee. Și am găsit că ideea e bună, zău, Victore. Ideea e grozavă și-mi pare rău că n-a fost a mea. Dar ce să-i faci? Oamenii mai bătrîni au mai multă experiență.

— Ah Chirule, ce mi-ai făcut? In ce încurcătură m-ai băgat. Cum mai dau ochi cu mama?

— Auzi, Victore, mi-a plăcut grozav atitudinea ta, schimbă vorba Chiru.

— Care atitudine?

— Cînd ai spus că tu ai furat lăzile... Asta cred că l-a pus pe gînduri pe taică-tu; el să aibă un copil hoț? N-ai văzut, imediat am simțit încotro bate, m-am solidarizat numaidecît cu tine. Tăticu se uita la mine... se speriase c-am furat. Dar i-am făcut cu ochiul și-a priceput... Victore, să știi că tatăl tău e un om bun... Cunosc la oameni.

Rădulescu se joacă cu un fir de iarbă. Il bagă în gură, mușcă din el cîte puțin, scuipă și se uită la noi. Băiatul cu cicatricea își pipăe umărul. Il doare. A cărat la lăzi...

Din față vine o locomotivă. Cînd trece pe lîngă noi, mecanicul dă drumul la aburi să ne sperie. Nu ne sinchisim. Unul din echipa de pitici aruncă cu o piatră după un cîine.

— Și totuși ce facem? Trebuie să întreprindem ceva, zice Rădulescu.

— Ce-ar fi dacă am aduce fiecare cîte ceva de acasă? se vîrî în vorbă Oprinescu.

— Ce?

— Unul un cearșaf, altul o față de pernă, altul o cămașă.

— Să furăm?

— Să cerem de la mamele noastre.

— 'Ai să facem o listă de subscripție, să umblăm din casă, în casă, să zicem că strîngem pentru o biserică, propune unul din echipa de pitici.

Chiru îl pune și pe ăsta la punct.

— Să cerșim?

Deodată, nu știu de unde, răsare lîngă noi „Mîna lungă".

Vine cu coada-ntre picioare golanul. Se apropie de mine. Imi întinde o hîrtie de 25 de lei.

— Imi pare rău că s-a întîmplat așa. Să mor eu dacă n-am vrut să-ți fac rost de bani mai mulți.

Stă cu mîna întinsă.

— Ia-i, ăștia sînt banii mei, i-am strîns ca să-mi cumpăr un trening.

— Cumpără-ți trening. N-avem nevoie de pomana ta, îl apostrofează Chiru.

Parcă mi-e milă de golan. Ii pare rău și lui că s-a întîmplat așa. El n-a vrut. Dar nu trebuia să fure.

— Ce bine era dacă se întîmpla asta înainte cu cîteva zile de Anul Nou, se pomenește vorbind Oprinescu.

Chiru dă din mîini, a disperare... De ce era mă, bine? îl întreba mușcîndu-și buzele.

— Că mergeam cu colindul și făceam rost de bani.

(Va urma)

SPORT

● *Duminică s-a deschis la Sinaia concursul internațional de schi la care participă Austria, Ungaria și R.P.R. In prima zi a concursului s-a desfășurat proba de slalom uriaș (1000 m) cu 56 porți. Din cei 39 de concurenți pe locul I s-a clasat H. Schemmel (Austria) cu timpul de 1'34". Pe locul II și III s-au clasat schiorii romîni G. Cristoloveanu și I. Bîrsan cu 1'37"4/10. Locul IV a fost ocupat de N. Lipantz (Austria) cu 1'37" 7/10. Concursul continuă.*

● *Tot duminică după amiază pe stadionul Republicii din Capitală s-au întîlnit echipele veteranilor fotbalului nostru. Primul meci, susținut de jucătorii pînă la 40 de ani s-a terminat la egalitate: 3—3. Pentru provincie au marcat Flamaropol (2) Pop (1) iar pentru București, Iordache, Marian și Lungu. Cel de al doilea meci susținut de jucătorii trecuți de 40 de ani s-a terminat de asemenea la egalitate: 1—1. Din echipa bucureștenilor s-a remarcat Constantinescu, iar din echipa provinciei Bindea.*

● *Voleibaliștii de la „Recolta" Ministerul Agriculturii au primit vizita voleibaliștilor de la „Recolta" Ministerul Agriculturii din R.P. Bulgaria. In întîlnirea prietenească de volei echipa feminină romînă a terminat victorioasă cu 3—2. S-au remarcat în mod deosebit jucătoarele Mihaltz (R.P.R.) și Antonova (R.P.B.) La băieți victoria a revenit tot voleibaliștilor romîni. Ei au întrecut formația bulgară cu 3—1.*

Peste o săptămînă la Sofia se va juca revanșa.

● *In prima duminecă a lunii martie motocicliștii noștri au luat startul într-o nouă cursă pe traseul București-Giurgiu-București (120 km.). In proba rezervată femeilor (Cupa „8 Martie") a ieșit învingătoare Maria Iliescu de la Energia București.*

Pe podul Prieteniei, sportivele noastre au înmînat un mesagiu sportivelor bulgare care au venit în întîmpinarea lor.

JOCURI

ŞARADA

Cuvîntu-așa-l alcătuiești:
La început găsești
Primul lucru folosit
Cînd ești obosit.
Iar apoi pe gamerton
Cauți ton;
La sfîrșit nu-i deloc greu,
Că-i numele amicului meu,
La un loc — un zarzavat
In trei feluri colorat.
Este foarte preferat.
Se mănîncă și tocat
Ori salată sau murat.

DEZLEGAREA JOCULUI „IARNA" APARUT IN NR. 13 DIN 13 FEBRUARIE A. C.

ORIZONTAL: ZAPEZI — LUP — AVALANȘA — TATARI PAL — ORI — VIFOR — NEA — AVAN — LEL — ȚUICA — BA — EFORT — ACONIT — APE — PALAT — IT — MOȘ — ALPINE.

VERTICAL: ZATOG — BASM — AVAR — LAC — PATINE — OPS — ELA — ELENA — ZARVA — FILA — INII — TOTAL — FAUR — TP — LAPOVIȚA — ARAC — PIN — POL — NAMETE.

DEZLEGAREA MONOVERBELOR CU INCASTRU APARUTE IN NR. 15 DIN 20 FEBRUARIE A. C.

Monoverb cu... picioare
TRACTOR + E (anagramat) = TRECATOR
Monoverb astronomic
PLANTA + E = PLANETA
Monoverb zburător
ȘARPE + A (anagramat) = PASARE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel 7 60.10, 7 61.00 Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".